

Anglia 2011

(2011. augusztus 18-27.)

Lenkefi Myrtil tanárnő szervezésében és vezetésével nyáron angliai nyelvtanfolyamon vettek részt: Edelmayer Márton (8. c), Erhardt Mária (7. c), Grebicsaj Gergely (7. b), Kiss Rita (8. a), Magyar Márta (9. b), Muhari Gabriella (7. c), Rozgonyi Bence (7. b), Szatmári Eszter (9. b).

„És nagyon vigyázz az irataidra!” A szüleim hangját elképesztő messzeségből hallom, és bár nem is értem, hogy mit mondanak, önkéntelenül bólintok. Persze. Mindenképpen. Úgy lesz. Még egy utolsó mosoly és el is tűnünk egymás szemei elől az elkövetkezendő tíz napra.

Mikor újból feleszmélek, már egy olyan országban találom magam, ahol mindenki rossz oldalon vezet, furcsán beszél és (mint később bebizonyosodott) furcsa ételeket eszik. Az első napon azonban ezt az országot a busz és az ablakon csordogáló esőcseppek jelentik – meglehetősen lehangoló a látvány. Most még.

A dolgok akkor kezdenek érdekessé válni, amikor meglátom az első birkákat és teheneket az út mellett – végre valami motivál, hogy ébren maradjak és így megkíméljem magam egy későbbi nyakfájástól. Az út mentén legelő állatokat néhány órával később hatalmas, mérnöki pontossággal elhelyezett kőtömbök váltják fel. Stonehenge. Húsz perc alatt körbejárjuk az egész építményt, itt-ott persze meg is állunk egy-egy csoportkép erejéig, majd visszaszállunk a buszra és folytatjuk utunkat Bideford felé.

Néhány, félálomban eltöltött óra után végre megérkezünk Bideford-ba, ahol leendő házigazdáink várnak bennünket. Kettesével, kissé félénken, álmosan, de kalandokra éhezve vonulunk le a buszról, majd rövid búcsúzkodás, illetve üdvözlés után beülünk a házinénink autójába. Az új otthonukhoz vezető út nem túl hosszú, de annál érdekesebb volt: még több tehén egy Tesco mellett, még több zöld balra és teljesen egyforma, igazi angol házak jobbra. Bármilyen fáradt is vagyok, nem tudom eltüntetni a hatalmas mosolyt az arcomról. Itt vagyok.

Az elkövetkezendő napok rendkívüli gyorsasággal telnek – megannyi élmény, oly kevés idő... Bejárjuk egész Devont (Barnstaple, Bude, Lynton és Lynmouth), átátugrunk Cornwall-ba (Tintagel), délelőtt a horvát csoporttal tanulunk az angol kultúráról, történelemről – és persze azt is megtanuljuk, hogy a közös nyelv összehozza az embereket.

Egyszer azonban minden véget ér – így ez az utazás is, méghozzá egy hajnal ötórai keléssel. „Jó utat!” A házinénim hangját elképesztő messzeségből hallom, és bár nem is értem, hogy mit mond, önkéntelenül bólintok. Persze. Mindenképpen. Úgy lesz. Még egy utolsó mosoly és el is tűnünk egymás szemei elől elég hosszú időre...

Szatmári Eszter (9. b)